

zaterdag 14 juli 2007

MINOES IS NU OOK EEN PODIUMBEEST

GENT - Een zomer lang volgen festivals van allerlei slag elkaar op. In deze rubriek beantwoorden we elke dag een vraag over dat festivalgebeuren. Vandaag: hoe kunnen twee acteurs Minoes van Annie M.G. Schmidt tot leven brengen?

In 1971 kreeg Annie M.G. Schmidt, een icoon van de Nederlandstalige kinder- en jeugdliteratuur, de Zilveren Griffel voor *Minoes*, de vreemde geschiedenis van 'de kat in het lichaam van een juffrouw'. Dat was het begin van de zegetocht van een kinderboek, dat inmiddels aan de 29ste druk toe is en in een dozijn andere talen werd gepubliceerd. In 2001 werd het boek verfilmd door de Vlaamse regisseur Vincent Bal.

Radio 2-presentator en theatermaker Fabio Van Hoorebeke raakte op zijn negentiende, tijdens zijn lerarenopleiding, al gebeten door de geestige geschiedenis van juffrouw Minoes, en op zoek naar een verhaal voor een kleine voorstelling op de Gentse Feesten kwam Minoes onvermijdelijk weer op zijn pad. Met zijn tweeën, Van Hoorebeke zelf en de pas afgestudeerde actrice Mira Delbaen, spelen ze alle rollen: van journalist Tibbe, die zich over Minoes ontfermt, tot de poezen Tante Moortje, Fluf en de slechte meneer Ellemeet.

'Wat mij in dit boek heel erg aansprak, was dat het verhaal zich nu kan afspelen. Het is tijdloos', zegt Fabio Van Hoorebeke. 'Ik heb al veel klassieke sprookjes bewerkt en ik wou eens een sprookje spelen dat niet zo klassiek is. En ik kon mij wel vinden in Annie M.G. Schmidts fantasiewereld. Tijdens mijn jeugd woonden wij namelijk te midden van de weilanden en bijna in onze tuin stond een boerderij. De hooizolder zat vol met katten, en als ik mijn raam opende, zaten de poezen vaak letterlijk aan mijn raam. Toen ik het boek las, kwam dat allemaal terug. Ik ben er overigens nog altijd niet uit of ik een katten- of een hondenmens ben, maar er zijn wel meer interessante verhalen over katten dan over honden. Neem nu de kattengedichten van T.S. Eliot, waarop de musical *Cats* is gebaseerd. Katten hebben, volgens onze interpretatie, veel meer een eigen wil en zijn ook eeuwenlang vereerd geweest, bijvoorbeeld door de Egyptenaren. Om een of andere bizarre reden doen katten ons veel meer fantaseren.'

Van Hoorebeke hield de voorstelling bewust klein. 'Hoe groter een productie, hoe meer compromissen je moet sluiten. Ik maak liever iets met een groot hart dan iets voor een grote zaal. Het stuk is de baas. Deze voorstelling zou volgens mij niet dezelfde charme hebben met zestien acteurs.'

De grootste uitdaging bleek dan ook het spelen van twintig personages met twee mensen. 'Zo wordt het wel hectisch', lacht hij. 'Op een bepaald moment voer ik een conversatie met mezelf. Ik was eerst van plan om alle katten een ander accent te geven, maar dat werkte niet. Al is er wel een zwerfkat die een soort Helmut Lotti-Nederlands spreekt, met een dik Gents accent.'

Het scènebeeld vonden Van Hoorebeke en Delbaen in het boek zelf. Minoes houdt er ook als juffrouw immers van om in een kartonnen doos te slapen. Het decor bestaat dan ook integraal uit kartonnen dozen. En zo laat je natuurlijk veel ruimte over aan de fantasie. 'Ik heb geen last van een Peter Pan-syndroom, maar soms zou ik weer kind willen zijn om ten volle te kunnen meegaan in een voorstelling of om mij volledig te laten overdonderen, zonder dat ik let op de techniciteit van een voorstelling. Maar ik troost mij met het feit dat wij de mensen in de zaal kunnen doen wegdromen. Met zo'n decor lukt dat aardig. Als wij zeggen: "We zitten nu op het dak of op het autokerkhof", dan is dat ook zo, ook al is er niets veranderd aan die kartonnen dozen.'

Mira Delbaen, die Minoes speelt en pas nog haar musicalopleiding aan het Koninklijk Conservatorium in Brussel afrondde, knikt. 'Als kind heb je zoveel fantasie, en nu mag ik mij weer voorstellen dat ik een kat in een mensenlichaam ben. Geweldig, toch? Ik ben daarin zelf heel naïef. Als ik naar een stuk kijk en ze zeggen: "Achter die deur zit een keuken", dan geloof ik dat, ook al heb ik daar nu vier jaar voor gestudeerd. Ik vind het ook leuk om zo naïef te zijn. Ik hou ervan om mij te gooien tussen de kinderen. Ik vind het belangrijk dat ze fantasie kweken. Ze

© Pol De Wilde